

Ποιοι όμως «έφαγαν», πότε, πόσα και πώς; Είναι ανάγκη να δοθεί μια απάντηση, αν κάποιος θέλει στοιχειωδώς ο ίδιος και τα παιδιά του να ζήσουν σε μια ευνομούμενη πολιτεία και όχι στη ζούγκλα, όπου το κεφάλι του κάθε πολίτη θα είναι στο έλεος του πρώτου συκοφάντη.

Διαφθορά υπάρχει πάντα όπου υπάρχει εξουσία, όποια και αν είναι αυτή η εξουσία. Έχω το τελευταίο χρονικό διάστημα συχνές επαφές με την Κίνα. Συναντάω επιχειρηματίες, κοινωνικούς παράγοντες, διανοούμενους και ανώτατα στελέχη του Κομμουνιστικού Κόμματος που κυβερνά. Το ενδιαφέρον μου για τη χώρα αυτή είναι μεγάλο. Πιστεύω ότι από την εξέλιξη που σημειώθηκε εκεί τα τελευταία 50 χρόνια και από τις εξελίξεις που θα ακολουθήσουν θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό το μέλλον της ανθρωπότητας. Η Κίνα μπορεί να σώσει τη γη ή μπορεί να την καταστρέψει.

Στην Κίνα υπάρχει η θανατική ποινή και εφαρμόζεται σε μερικές δεκάδες χιλιάδες περιπτώσεις κάθε χρόνο. Το τι αισθήματα μπορεί να μας δημιουργήσει μια τέτοια κατάσταση και τι θέση μπορεί να πάρει κανείς απέναντι σε αυτό το φαινόμενο είναι μια άλλη συζήτηση. Αυτό που μας ενδιαφέρει εδώ είναι ότι ανάμεσα στους εκτελούμενους, συχνά δημόσια και με ατιμωτικό τρόπο για να είναι παραδειγματική η ποινή, είναι πολλά ανώτερα στελέχη της κρατικής μηχανής ή του κομματικού μηχανισμού που έχουν εμπλοκή σε υποθέσεις διαφθοράς. Δεν είναι λογικό το συμπέρασμα ότι, αφού ένα τέτοιο δρακόντειο σύστημα ποινών δεν μπορεί να αποθαρρύνει τη διαφθορά, τότε η εξουσία, όποια κι αν είναι και όπου κι αν αναπτύσσεται, πρέπει να δημιουργεί νομοτελειακά διαφθορά; Δεν θα ήταν δυνατόν να κυβερνήσει κανένα κόμμα χωρίς να αντιμετωπίσει από καιρό σε καιρό υποθέσεις διαφθοράς.

Το ερώτημά μας πρέπει να είναι το εξής: Είναι η διαφθορά του πολιτικού κόσμου της Ελλάδας μεγαλύτερη απ' ό,τι είναι στις υπόλοιπες χώρες με τις οποίες πρέπει να μπορούμε να συγκριθούμε, χώρες δηλαδή της ΕΕ; Κάθε χώρα της ΕΕ, ακόμα και χώρες με πολύ ισχυρό υπόβαθρο καλής διακυβέρνησης, με αυστηρούς κανόνες ηθικής που διέπουν την κοινωνία και την οικογενειακή ζωή, όπως είναι οι κανόνες της διαμαρτυρούμενης Εκκλησίας και ο καθολικισμός, εμφανίζουν συστηματικά φαινόμενα διαφθοράς που είναι παρόμοια, και ως προς τη συχνότητα και τον αριθμό των εμπλεκόμενων προσώπων αλλά και ως προς τα

ποσά που αφορούν οι υποθέσεις αυτές, με τις ελληνικές περιπτώσεις. Είναι αυτό δικαιολογία για την ελληνική διαφθορά; Βεβαίως όχι. Είναι όμως ο λόγος για να αντιμετωπίσουμε φαινόμενα όπως εκείνο της απαράδεκτης παραγραφής των αδικημάτων των υπουργών, μέσα από εξαιρετικές διαδικασίες, που είχε θεσπιστεί στην αναθεώρηση του Συντάγματος της 6ης Απριλίου του 2001, με συνέργεια των εισηγητών των δύο μεγάλων κομμάτων και τη συναίνεση της Βουλής.

Η πραγματική διαφθορά των «πολιτικών» ούτε υπήρξε ούτε θα είναι στο άμεσο μέλλον, τουλάχιστον, καθοριστικό φαινόμενο για τη σημερινή οικονομική και πολιτική κατάσταση της χώρας.

Εξάλλου, ακόμα και αν ήταν πολύ πιο διεφθαρμένοι, απ' ό,τι υποτίθεται ότι είναι, οι Έλληνες πολιτικοί, δεν θα μπορούσαν ποτέ να εξαφανίσουν τα κολοσσιαία ποσά για τα οποία αυτή τη στιγμή μιλάμε, όπως θα αποδείξουμε στη συνέχεια αυτής της συζήτησης. Τα συνθήματα λοιπόν για τους «κλέφτες» της Βουλής, οι ηλιθιότητες τύπου «φέρτε πίσω τα λεφτά μας», μια μόνο δικαιολογία μπορούν να έχουν: την απύθμενη βλακεία και έλλειψη πληροφόρησης όλων όσων τα χρησιμοποιούν και βεβαίως δείχνουν ότι υπάρχουν στη χώρα μας πυρήνες, σκοτεινοί, εχθρών της δημοκρατίας και του κοινοβουλευτισμού, κομμουνιστικής ή φασιστικής έμπνευσης, οι οποίοι έχουν συμπέσει σ' αυτήν την επιχειρηματολογία και τελικά βρέθηκαν να αγωνίζονται μαζί στο ίδιο πεζοδρόμιο, με τα ίδια συνθήματα και την ίδια κατεύθυνση. Υπερεπαναστάτες αναρχικοί ή οπαδοί του ΣΥΡΙΖΑ και χρυσαυγίτες, με τις κουκούλες τους αδελφωμένοι, είναι οι πρωτεργάτες των επεισοδίων εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας που διέλυσαν την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου στη Θεσσαλονίκη, όπως αποδεικνύουν και οι σχετικές συλλήψεις που έγιναν κατά τη διάρκεια των επεισοδίων.

Χέρι χέρι φασίστες και κομμουνιστές διαδίδουν τον μύθο του «πολιτικού» που κλέβει, και τον παρουσιάζουν στον αμήχανο και απληροφόρητο πολίτη ως αποδιοπομπαίο τράγο, καλλιεργούν και υποδαυλίζουν το μίσος εναντίον του αιρετού εκπροσώπου του λαού, επιδιώκοντας την εξουδετέρωση, την ηθική έκπτωση, την πνευματική του εξόντωση, την άμβλυση της δυνατότητάς του να δώσει πολιτικές μάχες και μερικές φορές έχουν στόχο και τη σωματική του ακεραιότητα και υγεία.